

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

POHÁDKA.

Jar. Vrchlický.

Byl jednou jeden starý král a ten měl divný sen: Kdo první před ním z jitra stál, být musil utracen.

Král vzbudil se, a byl to chrt, jenž první se tu mihl; co dělat? — Král dal mu smrt, pes k němu oči zdvihl.

Král vylásku v nich hrozou čet', pad' otázky naň stín. Což kdyby chot, tvůj celý svět, což kdyby dědic, syn?

Což kdybys ve zrcadle hloub sám ty ponořil zrak a vlastní obraz vesle ti stoup', rei, co bys dělal pak!

UČÍNME NÁPRAVU.

Učínme nápravu a to zrovna na začátku roku. Vhodná k tomu doba ku napravení tam, kde jsme snad zdlánlivě aneb nepochopením dali na jevo netečnost, neb nepozornost vůči jeden druhému. Dejte na jevo zřejměji, že chápeme, a budme za vše vděční.

Naším přátelům, kteří nám život pomáhali slovy neb skutky zpřijemňovali, ukažme, že si plně vážíme jejich vzácného přátelství a důvěry a že se v nás nezklamali, když nám svá srdce otevřeli. Zkrátka: budme upřímní a vděční.

Naším nepřátelům pak, kteří pomáhali stojaté vody tak důkladně rozčeřovali, život okřeňovali tak, aby byl trochu říznější a zbavili jej jednotvárnosti, ukažme, že jsme si jejich šlechetné snahy a námahy, s kterou práce taková jest spojena, dostatečně vážili, tak aby se neobávali, že jsme dobře nechápali. Dejme jim zřejmý důkaz tím, jak nám jde duhu! Neboť i ku jemuž potřeby potřebujeme koření, aby dostaly říz! Protož budeme se těšiti na další jejich služby a slibujeme jim, že budeme lépe chápati a oceňovati si jejich vzácných služeb, nežli jsme až dosud činili. Věru, člověk si tak rád zvyká, tak že jest mu těžko odykat, třeba i nepravostem...

Všelon lásku bratru a sester spolkových, která je váže v tak úzký kruh, nesmíme jim záviděti. Přejmeme — a bude nám též přáno! Ano, učínme nápravu, a sice v tom smyslu — konati vždy jen dobro, hleděti jeden druhému život zpřijemňovati, vážiti si šlechetných snah našich sester a bratrů, a býti upřímnější jeden vůči druhému a pomáhati tam, kde jest toho zapotřebí! Hledme na a vše více s humánní stránkou — a budeme se všichni cítiti šťastnějšími.

Slečn. Marii Votýpkové srdečně děkuji za zaslání mi krásné listy! Snadná to všech obecně kytice, uvítá se skvělostí přání známých nejlepších světových básníků a autorů, na tento vznešený a krásný předmět, který prozrazuje šlechetnou duši! Důkaz to vkusu též šlechetné a čisté Vaší duše! Kéž by bylo více přátelských krás a vznešených skutků v životě našem!

Naše ctěná čtenářky zřejmě se domyslí, proč náš milý pradědoušek Skalický ostal celý minulý rok v úkrytu, neboť se, šelmička, přec jen ještě obává, že by naš ještě některá ta ženská vyzářila, neboť byl přestupný rok a k tomu ještě to fádění těch suffražetek. Toť není vakutku člověku trochu měkké náтуры radno mnoho do veřejnosti jíti. Ale je nás zase hezká armáda, která Vás, dědečku, bude před nebezpečím chrániti!

Dostalo se mně tolik projevů přátelství a přání ku svátkům a k Novému roku, od takla skutečně všech přátel, že mě to posiluje v konání dalších prací pro dobro všeobecné v tomto nastávajícím roce! Srdečně díky Vám všem za vznešenou pozornost a poctu, kterou jste mi oblažili! Přeji Vám všem též jen štěstí a zdraví! Pořadatelka.

Rosie Lipovský, Lidgerwood, North Dakota. — Ctěné čtenářky! Již jest tomu hodné dávno, co jsem žádný dopis do Pokroku nezaslala. Již tuším, od jara. Jest mi líto, ale nemohla jsem si pomoci. Jak všichni víte, že jsme zde měli velkou úrodu, tak bylo též mnoho práce. Od doby, co jsem nepsala, se mnoho věcí přihodilo. Jakmile ukončilo ve škole vyučování, byla jsem ráda, že mohu býti zase doma, ale tu mně nastala těžká práce — dělání senna, ač jsem konala domácné práce, plela zahrádku a podobně, ale když měl otec nedostatek mužských sil, tak když jsem byla v kuchyni hotová, pravil, abych šla sekat seno. Ač jsem byla ze začátku trochu bojácná ovládati pár koní v sekačce, a myslela jsem, co když by tak se mnou utekli a pořežali aneb dokonce mně uřízli nohy! Ale nestalo se mi nic. Vydala jsem se na cestu do luk, ač mně otec musel nůž na sekačce spustiti dolů, neboť jsem ještě tomu nerozuměla, ale než jsem byla hotova se sekáním, tak již jsem to dobře pochopila. Tahle práce byla "snap", jak říkají mužští, když mají lehkou práci! Nemusila jsem mnoho dělat, jen sedět, a slunéčko mi pěkně páliło, ač mě mohlo upéct. K tomu ovládati pár koní a občas slézt dolů a naolejovat mašinu. Povím Vám též, že první půldne, když jsem začala, tu se mi sekačka zarazila a ne z místa. Tož jsem slezla a vytahovala všechno seno z ní prsty a tož, že jsem se obávala, abych si tam nepořežala prsty. Tu jsem zase začala sekat a zase jsem uvázla. Tak co teď dělat? Myslela jsem, že jsem rozlámala sekačku. Matka nedaleko shrabovala seno, tak jsem na ni zavolala, aby homem šla, že je sekačka ucpaná na obou stranách a koneš s ní nemohou hnouti! Matka přišla a povídá: "To musíš zacouvat vždy, nežli začneš sekat. Tak od té doby jsem neměla žádnou nesnázi. Teď po seně zase nastaly žně, to jsem též musela snažet na kupy a po žních zase přišlo mlácení. To též byla práce! Ráno brzy vstávat a večer jít pozdě spat. Myslím, že všichni farmáři vědí, jaká je to práce při mlácení pro ženské, když mají pro tolik strojů jít. (Byla jsem též několikrát v ten čas na návštěvě u přátel a pomáhala vařit, proto vím, co je to na farmě za práci při mlácení. Poz. pořadatelky.) Když bylo po mlácení, tož jsem teprve šla do školy, a byla jsem as dva měsíce pozadu s učením, tak že jsem zase musela se plně učít, abych vynahrádila, co jsem promeškala. Úlohy byly těžké, tak že jsem často až do půlnoci se musila učiti. — Teď Vám povím též něco hezkého a to, že jsem byla na veselé své sestřence Antonie Lipovské v Lawrence, Nebr., teď p. A. Skalkové, kde jsem se měla dobře, tak že jsem si na vlaku trochu odpočinula. Ti, co cestují, vědí dobře, jak je to na stanicích ve velkých městech. Lid běhá sem a tam, a všude šum a rámus a lidu všude spousta, tak že by jeden ohluhl. Všechno šlo však dobře, až v Omaze, kam jsme přijeli, seznáváme, že jsme zmeškali vlak, na který jsme měli přese- dat, a jiný že nepojede až v pondělí v devět hodin ráno. A tohle bylo v deset hodin večer v sobotu. Tak co teď? Rozhodli jsme se, že půjdeme ku přátelům Burianovým, bydlícím v Omaze, ale maminka strčila jejich adresu, — tak co teď?! Náhodou jsem se ale upamatovala na adresu, tak jsme se tam šťastně dostali. A tak jsme byli bezpečni. Matka však chtěla jet do Lawrence, poněvadž svatba se měla odhývati v úterý, a kdybychom byli šekali až do pondělka, tak bychom se byli nemohli v čas připravit ku veselé. Tak nás strýček vzal na nádraží a vzali jsme vlak, který jel do Fairfield, stanice to as dvacet mil vzdálené od našeho strýčka. Tam jsme přijeli as v devět 30 minut, vzali jsme si povoz, který nás dovezl ku přátelům, kam jsme přijeli as v půl noci. Přijedli tam, sedli jsme k velké večeři, a

po večeři jsme šli spát. Druhý den jsem vstávala až v poledne a teprve snídala. Svatba se odhývala v katolickém kostele, nevěsta měla čtyři družičky, které všechny přijely ze vzdálených míst. Já byla též jedna z družiček. Svatba byla pěkná, měli jsme se dobře, jen po návštěvách jezdit, jíst a nic nedělat, tak proč bychom se neměli dobře! Byla jsem tam čtrnáct dní. Panu Příbylovi děkuji za krásnou peněženku. Slibila jsem, že budu brzy psát, ale jak vidíte, byla jsem příliš zaměstnána. Již musím ukončit, neboť se mi zdá dopis hodně dlouhý. Doufám, že bude uveřejněn, neboť jsem velmi bedlivou posluchačkou, když jsou dopisy v Pokroku čteny. — Přeji Vám všem šťastný Nový rok!

Lidka z Ravenny, Nebr. — Po Vaší vybičce, ct. pí. pořadatelko, při posledním mém dopise, dovoluji si opět něco napsati. — Minulý týden na všech stranách bylo viděti, že očekává se něco, co nepřichází moc často. A hle, milý čtenáři, že i náš milý "Pokrok Západu" na titulní své straně vytištěno měl velikého Ježíška pestře barev... Ježíška, na nějž těší se malí i veš. I já sama těšila jsem se jako malé dítě a stále jsem s malou Eldinkou počítaly, kolikrát ještě půjdeme spát. Konečně přišel den předcházející čtrnáctého dne. Eldinka věděla již, že přijde spat již jen jednou a pak že přijde Ježíšek. O čtrnáctý den, jako všude, tak i v našem strýčkově, děly se přípravy velikého druhu. Když byla jsem s pracemi svými hotova, zdobila jsem stromek. Co povímek proletoho hlavou mou při této práci! Strom byl již hotov a kol něho po celém stole rozloženy dárky pro všechny. Eldinka byla se podívat se starší sestrou v kostele též na strom a když přišly, rozhodla tetička stromek nerozsvěcet, až budou všichni doma a tak jsme museli počkat, až přijel vlak a přivezl posledního člena rodiny. Již přicházeli. Šly totiž tetička s Eldinkou na nádraží naproti. Přijdou do kuchyně. Dvěma do jídelny, již byly otevřeny, viděla Eldinka rozsvěcený strom a pravila: A, Ježíšek! Ani nevěděla, co má spíše vzít do ruky. Měla jsem sama velikou radost a zároveň s radostí touto zmítala v duši mé bouře, protože šlo o domov, o jediné slovo rodičů. Ještě nikdy nepoznala jsem tento cit a tyto vánoce byly již třetí, jež trávil jsem mimo náš kruh rodiny. Ale přec byla jsem stále doma. Vždyť od rodičů mých dědilo mi pouze několik hor a řek a mohla jsem přece říci, že jsem doma, ale nyní dělilo mě to, co je tak krásné, veliké, ale při svém vznouření též hrozné. To, co toužila jsem vždy jen vidět, to nepřekročitelné, co nazýváme mořem. Pohled na stromek a radost děcka vhládly mi do očí slzy. Vzpomněla jsem si na vánoce roku 1911, které prožila jsem v rodině vrcholného komisaře p. W...., kde dívka, zrovna ještě dítě, navštěvovala sota 3. neb 4. třídu školy obecné, připravila překvapení své matince, krásnou, vyšívanou příkrývku na toaletní stolek a tatíčkovi polštář na pohovku. Zajisté překvapující to šlo takla ještě dříve. Při rozdílení dárků i na nás se dostaly tři. S radostí děcka jsem je přijala, ale při všech vzpomínkách, již kroužily mou hlavou, nemohou se pláči ubrániti, musela jsem odejiti do svého domku. Zde vždy uklidňuji se, sáhaje znovu a znovu po své nejbližší přítelkyni knize a tak alespoň žetbou zacházím až daleko do Evropy, do malé té vlasti, malé, ale bohaté láskou svých zrozenou. — Končím své čtenáři i et. redakce šťastný Nový rok!

Arna S. z Prahy. — Vážené čtenářky! Konečně rozřešená hladi- na výték a posudká těch, kteří při výpravě do Čech nás poznali — se již utiřila, já pak směle jdu mezi vás. Neradí ovšem slyšávám pravdu, ale proč zas váhati přiznati se ke svým chybám. "Nesně, abys nebyl smuten" — a kdo ví, zda nevyškylty by se různé nedostatky i tam, kde my za ně pokročili — zpátečnické jsou považování. — Slečna Rejšová přála si vědět, kde dovoleno jsem strávil? Vlak to již, vážená paní pořadatelka, na mě vyzradil.

Ano, v Ponázaví, v té rozkošné krajině. Ač celý srpen deštivým a chladným počasím nás častoval, smilovalo se později nad námi milostivé nebe, vyjasnilo se a slunéčko vesele se usmívalo, když jsme v září v Čes. Sternberku z vlaku vystoupili a po malém občerstvení na cestu do Divišova, k cíli naší cesty se dali. (Tatínek a Zdena mě doprovázeli.) Neměli jsme na spěch a volili jsme cestu co možná nejdelší — lesem, úvozem i polními pěšinkami. S jakou rozkoší ztápěla jsem zraky do stínu hustého, dávno již neviděného lesa, plného svěží vláhy po nočních deštích, jehož krápkje na listech kapradí, jako roztroušené brilianty na zelených vějířích! Jak dyk- chivně sála jsem do křídlech se prou tu silnou lesní vůni! A za lesem alej ovesných stromů, jejich větve tlou plodů těžce se prohýbaly; připadalo mi, jako když rajskou zahradou procházím a ne- scházelo mnoho, bych byl jedno jablíčko, jejichž uzardělé tvářičky v nečetném množství v slunci jak granáty se leskly a zálibně se na mne usmívaly zdály, jen jedinké si z nich utrhla. Leč běda, pak by moje skrovná peněženka neb můj klobouk — širák, — kterého by hlídka v době žní dobře mohl proti slunci potřebovat, — za obět jemu padly. A přec není nad po- žitek mojí vlastní rukou utřinouti si si ovoce, ojetné a zrosené. O tom se však nám v městě ani ne- zdá! Z pod chatrné stříšky nízké zvonice slabý hlásek zvonku poledne právě vyzváněl, když Sternova jsme docházeli. Na ná- vsi nikde ani živé dušičky i staře- ček — zvoník, dozvoniv, spěchal opět do svého baráčku, kde ho jistě pajmáma s dobrým obědem očeká- vala; bylť neděle a "mladé po- svícení". — Po půldruhé hodině veselá a pro mě putavá cesta, bě- žela jsem v náruči své milé babič- ky, jež se nemohla údivem a radostí ani vzpamatovati, znovu objímaje a libajíc své vnučky. (Nevěděla nic o našem příjezdu, překvapili jsme ji.) Dobrá ta sta- řenka, ač již 92 roky čtá, přece čilá je a veselá, že by předčila mnohou mladou dívčí. —

Ano, tam v tom domečku s ma- lými světničkami, s nízkými stro- py, s rozkošnou zahrádkou s rů- žovými keři uprostřed a malinký podlé zdí, tam začala jsem; nej- krásnější chvíle svého dětství; které momenty z nich pokusila jsem se poslédně v Hlídkě slabě načrtnouti. —

Všeka známá místa jsem na- vštívila, i odlehly hřbitůvek, kde dobrý dědeček dávno svůj posled- ní son držím. Zabloudila jsem i do "Dolů". Romantický ten kou- tek s vysokými, lesy porostlými straněmi a v údolí s bujnými lu- činami plných modrých zvonků a pomněnek podlé stružek, jak stří- brná nitka zelení se vinoucí, ztratil již mnoho na svém pávu. Zmizela už lesní koupadla, jak ří- kali jsme uhrným prohlubínám, kamž skotačel potůčkové ze všech stran se sbíhaly, aby po chvíli vesele bublajíc v dál zas spehaly. Až po pás sáhala nám voda v fečených koupadlech a studená i čistá, ovšem pokud jsme ji přílišným dováděním nezkalily. Pobíh pak krčil se v zeleni malý, vodní mlýn, jehož klapot dávno již neruší lesního ticha: zmlk a dumá o zašlých časech, kdy stá- rek s práčkem, neuvávní to kprý- nari českých mlýnů, celíky boží den, mezi pilnou prací žertovali, kde koho rozesmáli a pobavili, ano i třeba pohostili. Co bájí a pově- stí uměla nám babička vyprávět o tom ztichlém teď a ponurém stavení, z jehož úzkého komínu modravé obláčky kouře k nebi vs- toupovaly, co jediný důkaz ži- vota uvnitř. Někdy podařilo se nám zahlédnouti vlekým, jakoby unaveným krokem přitíti se podlé mlýna rusovlasou dívčinu, snad neteř nebo vnučku někdejšího mlýnáře. Chvillemi stanula, oči k modrému blankytu obracjelo, ne- bo zas tu šel onde šyňbajíc se, do- týkala se jemně svými prsty kvo- vi a nádešky květinových záhonů, jakoby skoumala chtěla veškeru tu nádhru a libosnat drobných jejich kalíšků, které jejímu oku rovníku skutečného poznání na- vály byly zastřeny. Ten krásný náš svět, plný proměn a barev nejrůznějších, stáhal jť tajem- stvím. Žila světu světu, jako

Buďte opatrní, nedejte se ošidit!

Velká obliba a silná poptávka po pověstně pohodlné obuvi Mar- tha Washington, kterou vyrábí pouze F. Mayer Boot and Shoe Co. v Milwaukee, byla příčinou, že nesolidní obchodníci prodávají lacné a špatné imitace svým odběratelům, když tyto šádají obuv Martha Washington.

Mayer Martha Washington pohodlné střevíce

Bez knoflíků — bezševní

Můžete si obouvat a zovnat libovolně gumová páska po stranách zajišťující dokonalý tvar a vů- li při pohybu. Podvleče si, dýchá se a hude- te si při chůzi pohodlí. Jest pěkné, odolné a trvanlivé. Nemůže-li vám váš obchodník uvěřiti, jďte přímo nám.

Obuv je označena na podévních Ma- yerových obchodních značkách a jmenem Mar- tha Washington. Nezapomíte-li ji tam odšít se.

ZDARMA — Za jedno obchodní, který nemá Martha Washington obuv poslati vám obraz Martha Washington velik. 15x20

F. MAYER Boot & Shoe Co., Milwaukee

každý slepec světa vůbec nezná- cí. — Naše bujná fantazie viděla v oně rusovlásece zakletou princez- nu; přáli jsme si ji hodně často viděti a s dětinnou úctou a váš- ností dívali se za ni, dokud našim zrakům nezmizela. — Kdo teď o- bývá bývalý mlýn, není mi známo. Ni jediný stín nekmitl se po dřev- ných pavlácích ani v malých okně- kách. Všude ticho pozdního léta — ani ptáčků neslyšeti. A jak po- divně působí klid venkova, po- chopí jen ten, kdo po čase s myslí i duší znavenou z víru města za- padne do malé vesničky, mezi ten bodry lid venkovský. Tam jsou si všichni blíže, bez přetvářky, ži- jí klidně a spokojeně, bez závistí a nepřátelství — jako bratři. Ale- spoň zdá se tak. — Za pobytu v D. navštívili jsme za slunného ji- tra les "Oboru". Snažila jsem se všemožně, třeba jen malinký hř- běk nalézt, jen jedinký, tak pro- radost, ale vzdor mým velkým o- čím, nic jsem neviděla, než jedo- vaté houby a nějakou tu lišku ne- bžli kuřátka. Tatínek i Zdena ne- sly si vítězně domů několik říbů, kdežto já od studené rosy urousa- ně a promrzlá, odnesla jsem si z lesa notnou rýmu. Jinou radost mi, nevděčný, nepopřál, a já celý rok tolik po něm toužím a jeho krásy si ráda připomínám. —

Pochutnala jsem si u tetičky na velkých makových buchtách (u velikosti cibly). Za dětství dala mi velkou práci, než jsem jednu snědla a někdy, když jsem si na ní pěkně pochutnávala, přišla hu- sa z nenadání a kus mi uzmula, tu zas slepice do prstu mi klovla a když pochoutka mi leknutím z ruky vypadla, rozdělily se ostat- ní slípky o ní, pranic si nevšima- jíce, že jsem nad jich hostinou hoře narýkala. — A ta káva! Ihned lze v ní poznat dobrou, hu- ston smetanu a vypiji-li v městě sotva malý šálek, tam vpravila jsem ve chvíli do sebe dva velké hrky kávy, bez námahy. Inu, venkov dělá divy. —

Bylo vše krásné zeleno a lu- čních kvítí jako v plném létě; ale pojednou počasí začlo se nám ka- lití, nezbyvalo než mysletli za- ptačeni cestu, jež nás tentokrát vedla přes Mechnov do Sternber- ka. Pobíh nádraží na rozsáhlém vřesovišti natrhaly jsme velké kytice vřesu, abychom jimi doma ozdoby rovy svých mlých.

Ostatní dny své dovolené, vzdor dešti a nepohodě bloudila jsem se Zdenou Prahou i okolím, dílem abych všechny památky, na je- jichž prohlédnutí mi celý čas chvíli volně nezbyvá, zase jed- nou viděla a také Zdeně mnohě z nich ukázala. To snad vše, co slalo by se mluvíti o letošním lé- tě, jehož jsem málo užili. Div, že jsme neoblékli vatovanou kamizo- lu. Slunéčko nás ani nezahřálo a již zima za dveřmi.

Náš drobný dopisovatelé mají as plně hlavičky starostí co jim Ježíšek přinese, že se ani mezi nás do Pokroku nepodívají; či je psát již smrzelo? To bych si o nich ne- chtěla myslet. Tisknu v duchu ru- čky jejich a přáním brzkého šle- dání a připoujiti aktivy děk vážen- jí pořadatelce za vznešenou vpa- mínku; všem ctěným čtenářkám upřímný pozdrav.

Marie Křemenáková, Burton, Ohio. — Ctěná redakce! Zde zasí- lám \$1.50 na Pokrok Západu a 35c na dýmku, buďte tak laskavi a za- šlete mi ji. Peníze bychom byli zaslali již minulý rok, ale potkalo nás neštěstí, shořela nám maštal se vším, co v ní bylo: kůň, kráva, tři tuny senna, dvoje buggy, při kůlně byl slepičník, tak uhořelo přes 130 kusů slepic, dva kširy, fezačka na kornoviště, koňské de- ky, sáně. Tak že jsme dobře o 11—12 set dollarů přišli. Teď jsme se odstěhovali do městce, tak jsem to též musila odstat, neb jsem nachladla na krk tak silně, že se mi podebraly mandle a už třetí týden s tím trpím. Ny- ní se to trochu polepšilo, tak jsem si sedla a píši, myslíte při tom, že každý z nás má nějaké neštěstí, někdo větší a druhý zase menší. Pro naši milou Ženskou Hlídku toho mnoho nemám. Dnes právě hezky vítr fouká a sníh se přáší, tak jest miho sedět u kamen. Na vánoce jsme měli hezké počasí, sníh ležel, tak bude asi husa na velikonoční svátky chodit po blá- tě. Nevím, zdali to nepřijde do koše, tak raději už nepíšu. Ale dříve ještě srdečný pozdrav na pí. pořadatelku Ženskou Hlídku a ctě- né čtenáře a též personál v re- dakci. A s přáním Nového ro- ku, aby byl pro nás všechny lepší než byl minulý. —

Těž i já Vám přeji, by Vám byla nahrazena ztráta, kterou jste při požáru utrpěli. A záro- věn brzké uzdravení a mnoho do- bra v tomto roce. A bude se tě- šiti zase na Vaši návštěvu v na- ší Hlídkě — Pořadatelka.

(Pokračování Hlídky na str. 15.)